

Nový ideál ženské krásy?

Autor: Jack Donovan

...aneb proč tolik mužů tleská mužným ženám?

Feministky z povolání, mentorující nás ostatní z titulků magazínů *Time*, *Salon*, *Slate* nebo *The Atlantic*, genderové stereotypy zrovna nevyvrací. Specializují se na sekýrování, morální hygienu a melodramata. Jakmile není po jejich, okamžitě hlasitě odsuzují proti nim (údajně) vedenou válku – ale když se zrovna kvůli sympatiím nestylizují do role obětí nebo nevymýšlí stále neuvěřitelnější způsoby obvinění ze znásilnění, plně je zaměstnávají nejnovější drby o celebritách a pochichtávání nad hezouny typu Ryana Goslinga. I když by nad tímto označením nepochybně prskaly, většina feministek spadá do kategorie „obyčejných čubek“.

Mimo feministický svět slov a mikroagresí však stojí ženy, které se mohou (avšak nemusí) za feministky považovat a které nejen verbálně, ale také fyzicky a agresivně zpochybňují genderové role a smazávají rozdíly mezi pohlavími.

Tyto ženy se stále více – fyzicky, emocionálně a mnoha případech i chemicky – podobají mužům. Tyto ženy také posouvají naše představy o ženách, a o mužských požadavcích na ženy. Jde o ženské zápasnice, vzpěračky, vojačky, vyznavačky **crossfitu**, kulturistky, profesionální sportovkyně, filmové hvězdy a nekonečné zástupy žen, najímajících si trenéry ve snaze napodobit je.

Feministky sice úspěchy těchto mužných žen rády oslavují nebo si je přivlastňují, ale často jsou to právě muži – maskulinní a hierarchicky orientovaní muži – kdo tyto ženy trénuje a tlačí k větší maskulinitě.

Podívejte se na fotky v tomhle článku o ženách a vzpírání na ženském blogu **XOVain**. Všimli jste si? Za každou silnou ženou stojí nějaký chlap, který jí utvrzuje v tom, jak silná je.

Od obyčejných chlápků z posiloven a členů **NRA**, k předním trenérům, fitness autorům a úspěšným sportovcům se muži – nejčastěji ti z celé mužské populace nejrozhodněji odsuzující zženštilost svých současníků – můžou přetrhout ve snaze propagovat, bránit a rozplývat se nad každou ženskou, ochotnou vzít do rukou činku, míč nebo pušku.

Proč tolik chlapů znechucených zženštilými muži tak vydatně podporuje mužné ženy?

Nějaký čas jsem o tom přemýšlel – pokaždé když vidím chlapy sdílet fotku ramenaté ženy s vypracovaným břichem („Silná je sexy“ – „Strong is sexy“). Pokaždé, když dávají ženu – očividně užívající mužské hormony – za příklad „opravdové ženské.“ A jen si klepu na čelo pokaždé, když se z nějakého drsňáka lusknutím prstů stane radikální feministka a začne libovolného chlapa, kterému se to nepozdává, obviňovat z toho, že se „silnými ženami“ „cítí ohrožený.“

Jak mužnými se musí ženy stát, abychom si byli jistí, že „muži jsou sebejistí ve své mužnosti?“

Probíral jsem to s některými chlapy, včetně siláků, zápasníků a vzpěračů, a tak jsem postupně dal dohromady několik důvodů, proč dle mého mínění tolik mužných mužů povzbuzuje ženy, aby byly jako oni.

Jde o ukázkou mužského solipsismu

Muži posuzují ženy, jako by šlo o muže.

Chlapům je už do útlého věku vtlačováno, za přispění feministického vzdělávacího systému, do hlavy, že neexistují žádné „mužné“ ctnosti – jenom lidské. Muži jsou ale přesto přitahováni k tradičním maskulinním ctnostem: síle, statečnosti a mistrovství. Cení si vlastností a chování, na jejichž základě se muži vzájemně hodnotili odjakživa. A tak místo aby nechali ženy být ženami a oceňovali odlišné kvality ženského pohlaví, uplatňují muži své ideje a představy o ctnosti i na ženy ve svých životech.

S jistou dávkou ironie by to radikální feministky označily za sexismus a útlak, jelikož muži říkají ženám, jak se chovat na základě vlastních preferencí a kritérií.

Proč by měla žena za něco stát jedině tehdy, když se chová jako muž? To jsou patriarchální řeči!

Příznivci mužských kvalit jsou pak tím více nadšení, když se o mužný sport nebo hobby zajímá žena. Nezřídka vidíme, jak nějaký alfa samec nedbá stovky chlapů, kteří makají stejně poctivě a dosahují lepších výsledků, aby mohl nadbíhat ženě – střelkyni, vzpěračce nebo zápasnici, protože ... „no není prostě úžasná?“

Taky může být do jisté míry lákavé zvolit si za objekt zvláštní pozornosti ženu, protože odpadá celé *mužské drama* – nekonečné poměrování (kdo udělá víc na **push/pull**; kdo ho má většího atd.), které muži do omrzení provádí ve svých šimpanzích hierarchiích.

Chlapi ve skutečnosti *nemají* ženy rádi

Spousta chlapů skrývá ošklivé tajemství – vlastně ženy až tolik nemusí. Jistě – rádi se na ně dívají nahé a spí s nimi, a dokonce se do nich zamilovávají, ale obecně je až tolik rádi nemají.

Spousta heterosexuálů mi říkala, že si *skoro* přejí, aby byli homosexuálové, protože většinu žen považují za otravná stvoření, s kterými nemají skoro nic společného. Podle všeho se tento sentiment častěji ozývá u obzvláště maskulinních mužů – nižší míra sdílených zájmů se ženami se logicky nabízí. Nedávno mi volal psychoterapeut, který pracuje hlavně s vojáky, aby se mnou pobavil o mužích a mužnosti – a prý i on slýchává od mnoha svých klientů totéž.

Během psaní tohoto článku mi psal kamarád o holce, kterou se snažil dostat do postele. Předstíral, že ji považuje za zajímavou, i když ve skutečnosti se mu zdála „jen“ sexy. Muži to dělají v jednom kuse. V poslední zprávě stálo: „Myslím, že už teď ji nenávidím.“ Později toho týdne s ní měl schůzku.

Pro feministky jistě „misogynismus“, podle mě spíš „normální.“ Není nic nepochopitelného na tom, chtějí trávit čas s lidmi s podobnými cíli a zájmy. Proto si nemálo chlapů tohoto druhu ideální ženskou představuje jako drsnou holku, která má ráda zbraně a sporty, která se s nima nebude chtít dívat na romantické filmy, tlachat o nové epizodě *The Bachelor* a nebude všechno označovat za „úžasně.“

Dnešní muži nechtějí přítelkyně a ženy, ale „kámoše na společné koníčky“

V minulosti muži i ženy chápali své odlišnosti, a tak trávili čas odděleně různými činnostmi. Muži se naučili milovat a oceňovat ženu, takovou jaká byla a neočekávali a ani nepotřebovali s ní mít podobný vztah, jako se svými kamarády.

Feministky po dekády hlásaly rovnost mužů a žen, kteří se měli všem stát „rovnocennými partnery“. Tato představa se usadila v obecném povědomí a přispěla k „ideálu“ manželů, dělajících všechno společně.

Ženská obliba a snaha dělat „chlapské věci“ je produktem moderního životního stylu, stejně jako mnoho dalších věcí – což platí obzvláště pro Ameriku. Američani dlouho pracují, často v divných časech, a udržovat vztah v jakékoliv podobě stojí spoustu času a úsilí.

Většina mužů v minulosti pracovala celý den s ostatními muži, a práce fungovala jako „chlapský čas“ už do dob lovu zubrů. Mužská přátelství vznikala a byla udržována bojem proti zvířatům, přírodě nebo jiné mužské skupině. Lionel Tiger vyslovil v 60. letech hypotézu, že právě takovým způsobem se upevňovala pouta v mužských skupinách. Dneska se v práci dostane k „chlapským činnostem“ zanedbatelná menšina mužů. Většina kancelářských míst vlastně působí dost „odmužňujícím“ způsobem. Navíc na většině pracovišť společně fungují obě pohlaví, a tak pracovní dobu do „chlapského času“ nelze počítat.

Protože každý vztah si žádá spoustu času a energie, není pro řadu pracujících mužů snadné udržet si pevná mužská přátelství. Pokud chtějí mít přítelkyni nebo manželku, musí věnovat hodně svého volného času na vybudování a udržení vzájemného vztahu - a týden má jen 168 hodin. Pokud má muž rád sport nebo střelbu a přiměje ženu oblíbit si tyto věci, nejspíš si je bude moci dopřát častěji - a jako pár také za společné aktivity zřejmě vydají více peněz. Ať už vědomě nebo ne - řada mužů dospěje k závěru, že pokud chtějí dělat chlapské věci a zároveň mít holku, bude lepší najít si dívku, která už chlapské záliby ráda má nebo ji k tomu lze snadno přesvědčit.

Nabízí se analogie s otcem, který velmi stál o syna, ale narodila se mu dcera, a tak se snaží vytěžit maximum z dané situace a učí dceru všechny věci, kterým chtěl učit syna. Některá děvčata s klučíčími zálibami se tak už narodí, ale spoustu z nich k tomu dovedou jejich otcové podobně, jako si některé matky vychovávají kamarádky ze svých synů. Nemáme kvůli tomu rodiče nijak obviňovat - máme to označit za blud a říct: „jsou prostě tím, čím chtěli být“ - ale lidi silně formuje okolí a tlak blízkých, takže pokud strávíte výrazné množství času se svým otcem, matkou nebo přítelem, pravděpodobně se jim postupně začnete do jisté míry podobat.

Muži by rádi měli přítelkyni i přátele, ale přítelkyním je třeba věnovat spoustu času, a tak si někteří pomalu udělají kamarády ze svých přítelkyň. Ženy stojí o přátele, kteří je podle všeho mají opravdu rádi a věnují jim spoustu pozitivní zpětné vazby a pozornosti - proto se nakonec naučí mít rády věci, které má rád i jejich přítel.

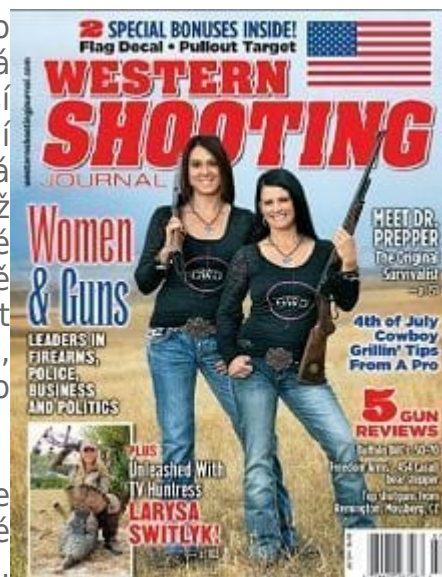
Nehledám zde viníka - zdá se mi, že moderní páry se prostě jen přizpůsobují podmínkám.

Každopádně však lze při „předělávání“ přítelkyně na kámoše zajít příliš daleko: když pobízíte chlapy, aby se „mrkli na namakané zádové svaly vaší manželky“ nebo se chlubíte, že zvedne víc než oni a nejspíš by jim byla schopná rozbít hubu - možná byste si měli pro sebe vyhradit nějaký „chlapský čas“ předtím, než si s manželkou začnete navzájem holit hrudník.

Teda pokud to není váš koníček...

Muži fantazírují o „štítonoškách“ a sci-fi hrdinkách

Zatímco progresivní Hollywood umně vkládá superhrdinku s postavou topmodelky, bojovou zdatností Chucka Norrisa a slovníkem námořníka skoro do každého akčního filmu, velká část krajní pravice pokračuje v masturbačních fantaziích o vlnadných blonděných Valkýrách a sexy štítonoškách. Nelze s určitostí říct, nakolik významnou roli hrály ženské válečnice

Kámo, pojd' si zastřílet

v germánské kultuře, ale to nebrání samozvaným radikálním tradicionalistům ve sbírání a slepování střípků informací za účelem lichocení ženám a absurdně moderní podpoře ženského „začleňování“ (inkluzivity). Příběhy o ženách-bojovnicích se vyprávěly odedávna, ale představovaly výjimku - nikoliv pravidlo. Navíc ženy, které zvládaly úspěšně bojovat bok po boku mužů, nejspíš vypadaly spíše jako Brienne z Tarthu, než jako svůdné sukuby s meči z obálek časopisu Heavy Metal.

Také jsem žena-bojovnice, proč mě nemá nikdo rád?

Pokud muži skutečně stojí o to, aby válečnická kasta eugenicky vyšlechtěných, chemicky vylepšených superlidí obojího pohlaví překročila lidské podmínky a připravila lidstvo k mezihvězdné válce s Klingony, měli by to otevřeně přiznat a vychytat ze svého světonázoru mouchy a očividné rozpory.

Přiznám se, že jsem si sám se zdánlivě eugenickou ideou - tedy že by každému prospělo být nelidsky silný, rychlý, chytrý a bojovný - pohrával.

To by mohlo napadnout jenom chlapa.

Jako všechny utopické sny nepostrádá ani tato myšlenka jistý půvab, který by ale při kontaktu s lidskou přirozeností velmi pravděpodobně rychle uvadnul. Jako se tomu děje v případě postmoderních armád, noviny by tiskly pečlivě vyretušované oslavné články, zatímco vnitřní morálka a soudržnost by vymizela, a ženy by manipulovaly muži pomocí sexu a schovávaly se za sterilní dvojité standardy. Představa, že by ženám bylo líp, a byly by lepší, pokud by byly podporovány v úsilí stát se po mentální a fyzické stránce podobnější mužům - ale s pevnými nadry a podobně pevnými kulatými zadečky - není ničím jiným než dalším mužským solipsismem za hranicí reality.

Něco mužům napovídá, že pravda se skrývá v síle a něco o kus níž jím říká, že ženy jsou sexy, takže asi dává smysl, že někteří mladí chlapi si dají dvě a dvě dohromady v představě, podle níž silné a sexy ženy představují vrchol lidské dokonalosti. Rád bych to připsal na vrub postfeministického světa zmatení pohlavních rolí nebo třeba asijských tvůrců anime, ale už ve 30. letech se v conanovských povídkách Roberta E. Howarda objevovaly lepší šermířky. Sexy válečnice tak představuje starodávný archetyp, který si dlouhodobě udržuje své místo v pornografickém panteonu mužské fantazie. Prostě jsme se jen octli v čase, kdy není lehké udržet si míru a perspektivu a naopak lze snadno sklouznout k povýšení exotické anomálie na

nový normál.

Muži se nemůžou nabažit CrossFit zadku

Crossfitový zadek udělal mezi průměrnými chlapy pro ženské vzpírání víc, než desetiletí naolejovaných blondýnek napínajících svaly v časopisech o posilování.

Viděli jste ty fotky a víte, o čem mluvím.

Z evolučního hlediska je mužská fixace na „zadní vycpávky“ oplodňovací oblasti mladých zdravých žen naprosto pochopitelná. Někteří černoši si potrpí na gigantická hotentotská pozadí a znám některé bílé chlápky, kteří nedají dopustit na rubensovské, želatinu připomínající pozadí, ale drtivá většina mužů pochopitelně dává přednost dokonale oblému, perfektnímu pozadí, signalizujícímu mladistvou plodnost.

Africká představa o „CrossFit zadku“

Ženy se dnes vdávají později než jejich babičky – pokud vůbec – a než se rozhodnou usadit se a mít děti, pravděpodobně spoustu let proseděly na zadku v nějakém kanclu a pojídaly ty skvělé muffiny ze Starbucks. Lidová moudrost praví, že jediným způsobem, jak si uchovat pevné pozadí, jsou dřepy. Spousta a spousta dřepů. Když snad ženy namítají, že uřvané silové cviky jako dřepy působí trochu ... drsně... muži, kteří obyčejně feminismus nenávidí, naráz začnou kázat o stržení genderových bariér a „predefinování naší představy o ženské síle.“ Kvůli, hm... „tomu zadku.“

Muži ví, kde najít peníze

Chlapi se stanou součástí posilovacího světa proto, že rádi cvičí. Někteří se k cvičení dostali v průběhu úsilí o vlastní změnu nebo v průběhu obtížného životního období, ale mnohem větší část trenérů, majitelů posiloven, autorů a podnikatelů ve fitness tvoří „sportovci“, kteří se rozhodli vydělávat na tom, co milují.

Problém – nebo příležitost, závisí na úhlu pohledu – spočívá v tom, že pokud neprodáváte doplňky nebo nejste velké zvíře se slavným jménem, knížkou či novým cvičebním programem, skutečné peníze se dají najít v marketingu ženám. Dvojnásob to platí pro trenéry a majitele posiloven.

Důvody pro to jsou v zásadě dva.

Zprvé, chlapi, kteří jsou ochotní nejvíc obětovat a pokusit se stát elitními atlety, bývají mladí

kluci s minimální zbytnými finančními prostředky. Hoši, kteří upnou své naděje na něco tak nejistého, jako je kariéra profesionálního zápasníka nebo vzpěrače, často pochází z rozvrácených rodin a špatné čtvrti. Lidi se spoustou volných peněz, ochotní utratit je za drahá členství v posilovně a osobní trenéry, bývají starší. Většina mužů nad třicet ale buď už zjistila jak zůstat fit svépomocí – nebo to vzdala a plně se soustředila na vydělávání peněz. I když jsou dnes muži mnohem víc než dřív posuzováni optikou sexuální přitažlivosti, spousta manželek je ochotna spokojit se s tučným manžilkem – dokud přináší domů tučnou výplatnici.

Zadruhé: Tělo funguje jako stroj, a pokud na něm muži záleží, bude si s ním hrát a kutit tak dlouho, dokud nepřijde na správný postup. Většina mužů radši nakoupí knížky, podebatuje s chlapy z posilovny, přečte webové stránky, shlédne tisíc a jedno video a stráví nekonečné hodiny dohadováním na fórech o tom, která technika nebo program je nejlepší, než by si najali osobního trenéra, aby je držel za ručičku a ukázal jim nezákladnější cvičení. Spoustě z nich by asi pár lekcí s trenérem ve skutečnosti prospělo, ale mužům to trochu připomíná (řekněme) ptaní se na cestu – a my muži na to radši přijdeme sami. Ženy si to rády nechají ukázat.

A tak většina mužských trenérů nakonec většinu času stráví počítáním opakování cviků ženám středního věku. To prostě takhle práce obnáší – pokud nejste elitní trenér profíků nebo celebrit. Zajděte si do typické posilovny a uvidíte, kdo trénuje koho.

Většina mužských trenérů – bez ohledu na to, jak nabušení jsou, kolik uzvednou, kolik Hatebreedu nebo Metalicy poslouchají – si nakonec uvědomí, že se octli v byznysu ženské emancipace. Aby to zvládli dělat den co den, vsugerují si, že se jedná o dobrou věc. Kdo nemá rád emancipaci? Jejich úkolem je dostat ženy z běhacích pásů a hodin zumbly do posiloven. Musí přečkat nekonečné konzultace, kde se jim manželky v domácnosti svěřují, že nechtějí „nabrat příliš svalů“ a vypadat moc mužně.

Všichni trenéři pochopitelně vědí, že ke znatelnému zbytnění svalstva se museli i ona jakožto muži dopracovat specifickým cvičebním programem a třiceti-, čtyřiceti- a padesátileté ženy se „omylem“ určitě neosvalí. Při spoustě úsilí se jim možná přestanou třást ruce jako sulc nebo dokonce docílí něčeho blížícího se crossfit zadku.

Tyhle ženské chtějí vypadat jako našponované televizní a popové hvězdy, jejichž stárnoucím tělesným schránkám se dostává podpory a péče předních trenérů, plastických chirurgů, botoxu, **růstových hormonů**, **Clenbuterolu**, **Adderalu** a dost možná Oxandrolonu nebo Stanozololu – derivátů testosteronů, obzvláště oblíbených mezi ženskými kulturistkami. Šušká se, že poslední dva jmenované přípravky často užívají i ženské crossfitterky a můžou tak mít na svědomí i většinu oněch inspirativních fotek, které trenéři používají k motivaci svých klientek.

To nás dovádí k důležité otázce. Když berou muži ženské hormony, aby nabyli ženských charakteristik, říkáme jim transsexuálové. Pokud mají ženy obdivovat ženy, používající testosteron nebo jeho deriváty k tomu, aby získaly charakteristiky mužské – nejsou tlačeny k tomu, aby vypadaly skoro jako – transsexuálové? Je „ideální ženou“ fitness komunity

skutečně vaskulární transka s pekáčem buchet na břichu, bicepsy a zadkem 18. letého kluka? Co to asi vypovídá o naší překrásné nové postfeministické bonobo kultuře? Proč ten dvojitý standard?

Osobní trenéři při práci s klientkami pomáhají odkazem na tyto silné, emancipované, maskulizované ženy – coby příklady „nové“ ženskosti – překonat femininím ženám jejich přirozený odpor k stále tvrdšímu silovému tréninku. Vlichocují se jim a říkají jim to, co chtějí slyšet, aby ze sebe měly dobrý pocit. Pak se totiž vrací a rády platí za ten požitek.

„Nebojte se vlastní síly.“ „Jste silnější, než si uvědomujete.“ „I ženy můžou být silné.“

A tak – jak je tvarují do lepších verzí jich samých, šeptajíc slůvka povzbuzení v momentech zranitelnosti; vedou jejich pohyby pevnou, něžnou rukou a pečlivě sledují každý příraz pánve – si spousta trenérů připravuje půdu pro „zkasírování“ dalšího benefitu jejich povolání.

Drtivá majorita mužských trenérů má v posteli na výběr z toho nejlepšího z řad věrných klientek. Měsíce jsem pozoroval jednoho crossfit kouče odvádět si domů jednu za druhou. Léta jsem doručoval do soukromých tělocvičen posilovací vybavení a pozoroval jsem tyhle chlápky a jejich pozorné, červenající se klientky. V poslední době jde o **celkem dobře popsaný fenomén**. Připomíná to rybaření v sudu pomocí dynamitu.

Vsadil bych boty, že spousta webových memů a hesel o ženách, síle a cvičení, které „silné ženy“ opakují a recyklují na jejich pinterestových účtech a facebookových profilech je jen ozvěnou trenérské hry. Pořád dokola vidíme tyhle slogany („Silná je nová štíhlá“, „Zvedej jako holka“ a „Mýtus, že by ženy neměly zvedat těžké činky šíří ženy, které se bojí tvrdé dřiny a muži, kteří se bojí žen.“), protože se někde nějaký chlap snaží opíchat cizí manželku.

Trenéři hřeší v tomto ohledu jistě nejvíce – nejsou v tom ale sami. Skoro každý testosteronem přetékaný, drsnácky mluvící vzpěračský nebo zápasnický blog nebo web, které jsem s chutí četl, přišel v uplynulém roce s nějakým příspěvkem nebo článkem o emancipaci „silných žen“ v duchu „holka-ukaz-jim-to“ mentality. Fungují coby magnety na kliknutí a k rozšíření publika. Jejich provozovatelé s nimi přichází taky proto, aby se vyhnuli ublíženým výčtkám hrstky otravných čtenářek a klientek, aby si vychutnali ženský souhlas (ve formě „lajků“ a počtu sdílení) – a taky aby si vrzli. Jejich nábožně oddaní fandové nenamítají nic – neradí by totiž byli označení za sraby, buzíky, misogyny vybavené mikropenisem a nakonec: „*Dívej! Tam ta kočka zvedá činky!*“

Redefinování, sexuální role a druhá strana feministické mince.

Problémem v tomto případě ale není jedna osamocená žena, která svou silou a zdatností převyšuje muže a tím snad ničí naše iluze.

Rozdíly mezi pohlaví se dají vykreslit pomocí křivek – navzájem se nevyklučují. Síla odjakživa představovala jednu z určujících vlastností muže i základ mužnosti – což ale neznamená, že všichni muži jsou silnější než všechny ženy. Většina mužů však je silnější než většina žen.

Ženy navíc nemusí být silné, aby byly považovány za ženské – což už neplatí o mužích. Na jedné z řady vybočující ženě, která se rozhodne hrát si chlapama, až tolik nesejde, jelikož se podobné případy vyskytují odnepaměti.

Na okrajových případech tolik nezáleží – dokud jich není použito k novému vymezení středu a normálu.

Semitský pyžamák – Obamovo marketingové eso v rukávu

Tvrďáci, nejčastěji oslavující silné ženy, si také obvykle jako první stěžují na americkou společnost, nastavenou k podpoře zženštilosti Američanů. Jako první se budou posmívat „pyžamákovi“, Justinům Bieberům a změkčilým hipsterům. S opovržením shlížejí na okázalé buzeranty v péřovém boa, metrosexuály, goth a emo – teenagery. Nemají sebemenší problém v jednom kuse urážet ostatní chlapy coby „sraby“, „buzny“ apod.

Mají za to, že muži by se měli chovat jako muži a ženy jako ženy... dokud nenastane čas podbízet se ženskému publiku, pomocí malého triku získat trochu peněz navíc nebo je někdo neoznačí za sexisty či misogyny – což se podobá obvinění z rasismu, jen s poněkud menší silou a nebezpečností. Pak se hned ze silné stává „nová štíhlá“ a „nikdo by ženě neměl poroučet, čím by měla být nebo co by měla dělat“. Girl power!

Drtivá většina těchto sportovců a frekventantů posiloven by se označení feministka vysmála – protože feministka se v jejich mozku rovná tlusté, ošklivé, otravné krávě.

Jádro feminismu – pokud vůbec nějaké má – tvoří likvidace tradičních rolí pohlaví. Podle feministek jsou lidé jednoduše lidé, bez ohledu na jejich biologické utváření a nikdo by neměl mužům ani ženám určovat, jak plnit roli svého pohlaví. Žádná žena – ty jsou totiž ve feministickém světě rovnější než muži – nesmí slyšet, že někde nebo něco nemá co dělat na základě toho, že je žena. Podle feministek také feminismus prospívá všem, protože ani mužům by se nemělo říkat, jak se chovat, co dělat nebo kam chodit.

Feministky jsou v aplikaci těchto zásad velmi příhodně flexibilní, *ale teď nemluvíme o nich*. Bavíme se tvrdých, nabušených chlapech, kteří se za feministy rozhodně nepovažují.

Bavíme se o chlapech, kteří se jako první vysmějí mužským feministům na „Potřebuju feminismus“ obrázcích, kolujících blogosférou.

Pokud se chlapi nemají chovat jako čubky, proč by se mělo tleskat ženským emulujícím mužem? Podpora ženské maskulinity není ničím jiným než druhou stranou feministické mince –

mužské zženštilosti. Konečný výsledek se neliší: pokračující zánik rolí pohlaví.

Nad tímto očividným pokrytectvím se musí muži upřímně zamyslet.

Nejde o pokrytectví pokrokářů, kteří se ochotně označují za feministy, fandí mužským kojícím nástavcům a tleskají ženám v první bojové linii.

Jde o pokrytectví v jiných oblastech konzervativních pravičáků a krajních pravičáků, kteří dnešní muže obecně pokládají za zostuzení jejich předků. Vidím to i mezi svými čtenáři, pro něž cesta muže znamená cestu gangu, kteří souhlasí s tím, že mužnost znamená sílu, mistrovství a čest, kteří nadávají na feminismus, znepokojuje je vytráčení se otců a mentorů z procesu výchovy mladých mužů, kteří si dělají starosti s celosvětově klesající úrovní testosteronu a které štve absence iniciačních rituálů, výhradně mužských klubů nebo prostě jen míst, kde nejsou pod neustálým dohledem ženských zájmů v moderním světě.

Vidím *tytéž chlapy*, s kterými se shodnu ve většině otázek, jak nadšeně oslavují a povzbuzují UFC zápasnice, ženy v soutěžích siláků, vzpěračky, každou ženu ovládající zbraň, sexy automobilové závodnice, holky se žilnatými pažemi, valchou na břicho a chlapskými rameny. Vidím je jedním dechem podporovat každou ženu, vstupující do dříve striktně mužské oblasti a zároveň si stěžovat, že už nezbývají místa, kde by se chlapi mohli chovat jako chlapi.

Tak jak, hoši?

Rozhodněte se, co vlastně chcete.

Pokud věříte v univerzální prospěšnost mužnosti a tomu, že nemožnost by měla být vymýcena jak u mužů, tak mezi ženami, jste bezpochyby novátoři. Byl bych rád, kdyby tuto teorii některý její zastávce poněkud rozvedl.

Pokud skutečně věříte, že by nikdo neměl říkat mužům, jak být muži a ženám, jak být ženami, přestaňte to hrát na obě strany a vyjděte s pravdou ven. Přijměte označení feminista – nebo alespoň aktivista za mužská práva: ti totiž věří přesně tomu co feminismus, vyčítají mu však pokrytectví a nedůslednost.

Pokud ale věříte, že by se muži měli snažit být muži a ženy ženami, jen pokud se vám to hodí nebo to může něco hodit, neschovávejte se za rádoby vznešené principy – vezměte si kus kartónu a napište na něj: „Potřebuji feminismus tehdy, když mi pomáhá získat pozornost,

Zabijte mě, prosím.

peníze nebo sex.“ Pak si stoupněte před zrcadlo – a dobře si ten obraz vryjte do paměti, abyste pochopili, k jakému druhu lidí se řadíte.

Rozdíly mezi pohlavími jdou podle mě mnohem hlouběji než ke zjevným odlišnostem rozmnožovacích orgánů. Muži a ženy hráli po většinu evoluční historie lidstva odlišné role, a naše mozky, hormony a psychika se vyvinuly k odlišným funkcím. Zajímají nás různé věci, různé věci nás činí šťastnými a různé věci také očekáváme od sebe navzájem. Myslím, že pohlaví představuje plnou životní zkušenost, od kolébky do hrobu, a tak i když je možné „pomůžnět“ ženy a zženštit muže, žádná normální žena nedokáže říct, co to znamená být mužem – a vice versa. Zdá se mi podobně ponižující pokládat ženy za handicapované muže a muže za ženy trpící „testosteronovou otravou.“ Nejženštější věcí pro ženu podle mě je kojit vlastní dítě; nejmužnější činem muže pak čelit smrti v bitvě. Moderní život degraduje obě role: z mateřství se stává práce na částečný úvazek, který je třeba vklínit mezi „důležitou“ práci v kanceláři beztvářné korporace a mužnost se smrskává na počítačovou hru v singleplayerovém režimu.

Dospěl jsem k závěru, že mužnost spoluvytváří přirozenost i výchova (geny a prostředí) a drtivá majorita mužů kolem sebe k plnému dosažení potenciálu své mužnosti potřebuje mít skupinu mužů, kteří budou představovat výzvu i zpětnou vazbu. Bez bratrstva se příliš mnoho mužů bude propadat stále hlouběji ke slabošství, zženštilosti, nejistotě, izolaci a apatii.

Podle dostupných informací je právě takový osud dnešních Američanů.

Nejsem feminista. Jasně vymezené role pohlaví v mých očích zvyšují pocit štěstí ve společnosti, její stabilitu a jsou v neposlední řadě také nezbytným předpokladem vzkvétající kultury. Muži *by měli* říkat ostatním mužům jak být muži, a ženy *by měly* totéž říkat ženám. Pokládám za velmi žádoucí, aby si sami muži mezi sebou vynucovali „pravidla mužnosti“, v případě nutnosti se haněli a tlačili se navzájem k větší síle, odvaze a zdatnosti.

A ani na moment nepochybuji, že přítomnost žen v mužském prostoru tento obvod zkratuje. Vstup žen do mužské skupiny vždy změní její podobu a dynamiku, oslabí mužská přátelství, zjemní mužskou řeč (muži mezi sebou vždy mluví jinak než s ženami) a nakonec poštvě muže proti sobě.

Pozvat ženu k mužské činnosti do některého z mála zbývajících mužských prostorů je feministickým aktem *par excellence*, v konečném – když ne bezprostředním – důsledku mužům a mužnosti škodlivým. Muži se proti pachatelům musí vymezit, místo aby je poplácali po ramenu za jejich „osvícenost“ nebo se klepali před možným obviněním ze „sexismu.“

„Genderová inkluzivita“ v dnešní Americe skutečně není hrdinským počinem – podobá se to „antirasismu“: jedná se o nejbezpečnější, establishmentu nejmilejší postoj, jaký lze vůbec zaujmout. Prezident Spojených států by vás poplácal po rameni a řekl „hodný hoch“, protože dokonale posloucháte na slovo. Antidiskriminace představuje populární, rentabilní, právně vynutitelný a snadný způsob, jak získat ženské uznání.

Pokud se chcete pustit do něčeho odvážnějšího, zkuste diskriminovat.

Říkat „ne.“

Místo abyste nějaké drsné holce pomáhali prožít její **nejlepší život** jako silná, nezávislá žena, která se bude chlubit před muži svou větší mužností, zkuste si jí nevyšímat.

Pak se otočte ke svému bratru, a pomozte mu vstát.

Protože muži chřadnou.

Mužnost schází na úbytě.

Pokud vás to štve, přestaňte hrát na obě strany a *udělejte s tím něco*.

Americké ženy mají na svou ochranu a ke svému prospěchu tisíce zákonů, knih, filmů, televizních kanálů, posiloven, webů a celebrit, které se můžou přetrhnout, aby je „emancipovaly.“ Nehrajte si na rytíře na bílém koni – Američanky *nepotřebují vaši pomoc*.

Samozřejmě neříkám, že by se o sebe ženy neměly umět postarat, osvojit si pár lekcí sebeobrany nebo si občas jít zacvičit. V průběhu historie většina žen vždycky tvrdě pracovala. Dřely na polích, dojily krávy, drhly prádlo a uklízely v době, kdy to obnášelo větší námahu, než přejet koberec vysavačem. Ženy uměly tvrdě pracovat, aniž by usilovaly o to stát se muži nebo dělat všechno to, co oni. Dokud jim **parta znuděných Židovek** neprozradila, že vydělávat peníze je důležitější, nepovažovaly ženy „ženské práce“ za ponižující.

Pokud chtějí ženy zůstat fit, *nechte je cvičit zumbu*. Nechte je dělat věci, které je baví a přirozeně je to k nim táhne, jako jóga a skupinové cvičení. *Nechte být ženy ženami*. Přestaňte se pokoušet naplácat rtěnku na mužnost a tím předefinovat ženskost.

Některé ženy po přečtení jistě budou nesouhlasně vrtět hlavou. Některé se jistě naštvou. Některé mi dost možná budou chtít nakopat zadek – čímž ale jen potvrdí mé tvrzení o pokročilé maskulinizaci tolika Američanek.

Článek Jacka Donovana **Beauties in Beast Mode** vyšel na stránkách Radix Journal.